

Подъ него, нѣждѣ отъ коренитѣ на вѣрбата изкрѣка жаба.

— Врякъ-ки-ки! Врякъ-ки-ки! — Друга се обади съ подебелъ гласъ: — кр-р-ки-ки-кр!

Караманка изпрѣхтѣ, изтегна се, разтвори уста, сѣкашъ искаше да каже:

— Тѣй, тѣй, постой на сѣнчица!

Митко облегна глава на вѣрбата, отпусна клѣпки и сладко, сладко заспа.

Само жабитѣ не спираха своя концертъ и не можеше да се разбере присмиваха ли се, или приспиваха малкия Митко!

— Врякъ-ки-ки!

— Кр-ки-ки-кр-р!

— Карра-ман-ка!

— Мит-ко-ко-Мит-ко! К-р!

Крякането имъ се сливаше съ тихия шепотъ на рѣката и унасяше Митка въ сладкъ сънъ.

* * *

Спи Митко и сънува чуденъ сънъ: голѣма поляна, съ хубава сочна трѣва. На поляната пасе Караманка. Изведнажъ изъ подъ листата на голѣмата „Меча стѣпка“ се показва глава на голѣма жаба. Изпъкналитѣ ѝ очи гледатъ него, а на главата ѝ има малка коронка. Гледа Митко и не може да се начуди. Жабата не сема отъ него очи и галено му кима съ глава.

— Ела, Митко, ела въ нашия палатъ!